

Du ligner ogsaa i det Stykke Far. Jeg indrømmer, at Hr. v. Auen har sit Væsen imod sig. Nogen Adonis er han heller ikke. Skønt . . . han har i Grunden et karakterfuldt Ansigt. Og han kan være meget elskværdig. Hans Øjne er da ogsaa smukke. Jeg holder af at være sammen med ham — det tilstaar jeg gerne. Jeg synes han er den eneste af alle dem, vi har truffet hernede, som man har nogen Fornøjelse af at tale med.«

»Du mener jo ikke et Ord af alt det, du sidder der og siger, Jytte.«

»Hvorfor spørger du mig saa? Og hvorfor skal jeg absolut i Forhør?«

»Hvor du dog er irritabel, Jytte! Du skulde forsøge at tage dig lidt sammen.«

»Du kunde jo have ladet mig være!«

Hun vilde rejse sig, men Moderen holdt hende tilbage med Magt.

»Hvad er der dog i Vejen med dig, Barn? Jeg kender dig slet ikke saadan.«

»Lad mig nu gaa, Mo'r! Jeg skal op. Lad mig gaa!« bad hun.

»Jytte, hvad er det med dig? Betro dig til din Mor. Er der sket Noget?«

»Nej — ikke Spor! Hvad skulde der være sket?«

Men Fru Bertha lagde nu begge sine Hænder om hendes Hoved og vendte hendes Ansigt om imod